

[Stauning.]

det, savner Evnen til at beskæftige et voksende Tal, og at nye Erhverv kun i meget ringe Udstrækning er opstaaet gennem den senere Række af Aar.

Det maa være en Samfundsopgave særlig at have Øje med denne Udvikling og at finde Midler, som kan sættes ind overfor det alvorlige Beskæftigelsesspørgsmaal, som hænger sammen med den Krisetilstand, man i øvrigt taler om. Men jeg ved jo, at Venstre øjner ingen Løsning, øjner intet Middel, der kan sættes ind overfor Beskæftigelsesspørgsmaalet, at det savner Mod og Villie til enhver Handling, som ganske afgjort kunde bidrage til en Forbedring af Situationen. Ja, Ministeriet er saa vidt, at det endogsaa savner Mod og Villie til at gennemføre det, som siges at være Ministeriets Program.

Statsministeren har jo været saa venlig inden denne Forhandling at sige os sin Mening om Krisen, og saa forstaar jeg godt, at han ikke finder det nødvendigt at være til Stede her. Han holdt Taler i Søndags — den var jo ikke til Journalisterne, men den var til Rigsdagen. Ministeren fremhævede i denne Tale med Stolthed, at han stadig holdt een Tale, stadig den samme Tale, men han fremhævede ogsaa, at hans Tale var den rigtige, og at alle andre Taler var forkerte. Jeg tør maaske minde den højtærede Statsminister om et gammelt Mundheld, der lyder, at det er ikke nok at være uforskammet, naar man ogsaa har Uret.

Statsministerens Form for Spøg eller Satire har neppe moret ret mange. Derimod er der vel en og anden, hvis Forstaaelse er vokset ved at høre Statsministerens nye Udfoldelse. Den højtærede Statsminister fremhævede, at Erhvervs-krisen og Arbejdsløsheden indtager Forgrundsplassen i den øjeblikkelig Situation. Ja, det er jo fuldkommen rigtigt, og det er ogsaa derfor, jeg vover at henholde mig netop til denne Tale ved denne Lejlighed, hvor Erhvervsspørgsmaalet er paa Dagsordenen, foranlediget ved vort Lovforslag.

Det synes, som om Regeringschefen i Løbet af det svundne Aar har vundet en vis Erfaring, thi han sagde: Ak, kunde blot Løfter og Tilsagn klare Vanskelighederne, men det er andet og mere, der skal til. Det er jo kun glædeligt, at han er kommet til Erkendelse af, at Løfter og Tilsagn ingen Vanskeligheder klarer. Allerede Holger Drachmann har sagt det meget bedre, da han lod Kularbejderen i „Engelske Socialister“ sige: „Hvad hjælper os Taler, hvad gavner os

Løfter“. Men den højtærede Statsminister har altsaa været et helt Aar om at opdage, hvad Holger Drachmann allerede i 70ernes Begyndelse var fuldkommen paa det rene med, at disse Stormandstaler og Løfter hjælper ikke det ringeste.

Den højtærede Statsminister blev jo kaaret paa Grundlag af Løfter, han fik frit Lejde, da han dannede Regering paa Grundlag af Tilsagn, han skaffede sig Fred ved Løfter om eventuelt at lægge Programmet til Side og om fordomsfri Prøvelse og Undersøgelse af Toldteorier og andre Erhvervsproblemer. Men nu er det sædvanlige Prøveaar til Ende, og Løfterne og Tilsagnene har ikke ført til noget, og nu møder altsaa Statsministeren selv og erkender, at Løfter og Tilsagn klarer ingen Vanskeligheder.

Bare han havde vidst det for et Aar siden! Sandheden er jo, at just ved disse Løfter og Tilsagn, hvormed Statsministeren har holdt det politiske Liv oppe hos sig selv og Ministeriet, har Situationen udviklet sig saaledes, at den i Dag er adskilligt alvorligere end for et Aar siden. Nøden og Elendigheden er større i Dag end for et Aar siden og farligere for Samfundet nu end den Gang. Løfter og Tilsagn har saa sandt intet som helst overvundet.

Men een Trøst havde Ministeren i al denne Ynkelihood. Han havde den Trøst, at vi jo alle sammen er Arbejdere, og vort største Aktiv, sagde han, er vor Villie og Evne til Arbejdet, og vor Fremtid beror paa, om Arbejdet frit kan udfolde sig. Saadanne Talemaader opfattes med Rette som Haansord i de arbejdsløses Rækker. Der er over 62 000 arbejdsløse i Dag, med Evne og Villie til Arbejde, virkelige Arbejdere, ikke maskerede Godsejere; men hvor vil den højtærede Statsminister have, og hvor vil Partiet Venstre, hvor vil Regeringen have, at disse 62 000 Mennesker skal henvende sig med dette det største Aktiv, med deres Arbejdskraft, deres Evne og deres Villie til at arbejde? Statsministeren har ingen Anvisninger, ikke Skygge af Anvisninger.

Klog af Skade giver den højtærede Statsminister ikke længere Løfter og Tilsagn, han nøjes nu med Talemaader. Han forklarede, at vi har to Slags Politik: en lille Politik, og en stor Politik. Jeg tror, den højtærede Statsminister lagde mest Vægt paa den store Politik, men han sagde, at han undervurderede heller ikke den lille. Jeg tror dog, denne besynderlige Defing var uden egentlig Forbindelse med Virkeligheden. Man kunde saa med større Ret dele Politik i en ond Politik og en god